

FOTBALUL ÎN CÂRJE

Marcel Pușcaș

EDITURA ID

2020

Editor: Daniela Florea Drăgan

Redactor: Maria Agape

Dorel Tifor

Tehnoredactare: Dana Cristescu

Coperta & DTP: Olivia Roșca

Corectură: Ana-Maria Georgescu

Claudia Călin

Fotografii : Din arhiva personală a autorului.

OMUL ORCHESTRĂ

Din ziua în care l-am cunoscut pe orădeanul Marcel Pușcaș, cu ani și ani în urmă, m-a impresionat la el modul aprig în care își susținea ideile, cu o îndârjire ce le anula adversarilor sau interlocutorilor orice drept la replică pe teme de fotbal și sport. Și când n-avea dreptate, deși de regulă avea, lupta din răsputeri pentru opiniile lui și nu renunța niciodată la ele. Căpos, așa și-a făcut destui prieteni, dar și mulți dușmani.

Nu s-a arătat însă obsedat de asta, nici măcar preocupat. De aceea a părut uneori, chiar pe drept cuvânt, un protestatar, pe alocuri, un rebel atras inclusiv de cauze dinainte pierdute.

Totuși, m-aș abține să-l numesc naiv. Aș opta pentru visător, în măsura în care nu înseamnă același lucru.

Pușcaș avea însă, și are, de ce să fie ascultat. De ce să aibă asemenea pretenție?!

Întrucât a intrat devreme în fotbal și până la cei 60 de ani, pe care-i va împlini în 12 octombrie anul acesta, n-a mai părăsit fenomenul. A fost de toate, un veritabil **OM - ORCHESTRĂ**.

A început ca jucător, mijlocaș central cu un titlu și o Cupă câștigate în tricoul Stelei și o selecție în echipa națională (1983, amical de 1 - 0 cu RDG), cariera frântă însă prematur, la nici 25 de ani, după o accidentare urâtă. De pe gazon a trecut pe bancă, fiind antrenorul care a reușit să califice după 18 ani Rapidul în Cupa UEFA.

A mai fost și președinte de club, dublu campion cu Steaua și câștigător al Cupei României, agent de jucători și comentator TV. În fine, ca oficial FRF, calitate în care, riscându-și postul, l-a contestat pe Răzvan Burleanu cu aceeași acribie, cu care-l atacase și pe Mircea Sandu.

Ce rezultă din enumerarea de mai sus? Dacă unii, din păcate, din ce în ce mai mulți și mai vocali se înghesuie să vorbească despre fotbal din citite ori din auzite, Marcel Pușcaș vorbește din proprie experiență.

Altfel zis, are autoritatea să vorbească și, pe cale de consecință, să i se acorde atenția cuvenită.

Acum, Marcel Pușcaș a hotărât să-și povestească nici 10% din viață (după chiar spusele lui), în această carte. În ciuda faptului că a terminat două facultăți fără legătură cu literatura, Sport și Mecanică, veți descoperi un volum scris cu îndemânare. Legat, cursiv, viu, unul pe care-l veți lăsa greu din mână.

Uneori veți fi de acord cu autorul lui, alteori veți gândi că el exagerează din dorința de a trage spuza pe turta sa. Sunt sigur însă că „**FOTBALUL ÎN CÂRJE**” vă va stârni interesul.

Dacă o viață, oricare ar fi ea, trebuie mai întâi trăită și abia apoi judecată, unii dintre dumneavoastră, îi veți da, chiar fără să vreți, instinctiv, dreptate lui Pușcaș. În cazul în care-l veți crede pe cuvânt, Marcel Pușcaș va trebui să considere cartea lui un succes.

Anticipez că așa se va întâmpla.

OVIDIU IOANIȚOAI

CUPRINS

DESPRE CÂRJELE DIN TITLU de Alin Buzărin	pg 6
PRELIMINARII	pg 8
JUCĂTOR	pg 22
VIAȚA FĂRĂ FOTBAL	pg 125
COLEGII MEI	pg 129
REVOLUȚIA ROMÂNĂ LA CLUBUL STEAUA	pg 153
ZIARIST	pg 167
OM DE AFACERI	pg 171
ANTRENOR	pg 178
INVESTITOR	pg 199
PREȘEDINTE DE CLUB	pg 204
IMPRESARIAT	pg 241
REALIZATOR TV	pg 247
INVESTITOR RADIO	pg 252
ANUL 2013, ANUL MEDITAȚIEI	pg 255
SPERANȚA FOTBALULUI, O NOUĂ FEDERAȚIE!	pg 275
FC UNIVERSITATEA CRAIOVA	pg 293
EPILOG	pg 299

Nu știu ce mi-a venit să scriu. Probabil ca urmare a postărilor și opiniilor de pe Facebook, a imboldurilor cititorilor sau a faptului că tolba e plină. Se spune că cei ce nu pot excela într-un domeniu doresc să se expună altfel, să predea, să povestească, să scrie sau să critice. E nevoie de toți pe această lume. Eu am fost în toate aceste ipostaze. Probabil că m-a măcinat gândul unei neîmpliniri profesionale, gândul că puteam face mai mult și mai bine, la fel cum pot fi mândru de realizări.

Am fost timp de mai bine de 50 de ani înăuntru și niciodată în afara fenomenului. Și cum fotbalul e viața și „religia secolului XX”, după spusele lui Albert Camus, cred că o radiografie a faptelor, evenimentelor, comparațiilor și pildelor este necesară. Pentru unii, este chiar bine-venită. Fotbalul este viața mea! Nu știu cât m-a iubit el pe mine, dar eu am încercat să-i fiu o slugă și un prieten credincios. Am crezut că, învățându-l, cunoscându-l, respectându-l, mă va și răsplăti. N-a fost să fie așa întotdeauna. Ca-n viață! Când mi-a fost lumea mai dragă, când am crezut că sunt infailibil și va urma pasul cel mare, mi-a tras-o!

Mi-am făcut iluzii justificate, pe care uneori le-am realizat. Grosul satisfacțiilor depline n-avea să vină niciodată, deziluziile, da. Cu toate astea, am continuat să-l iubesc, să-l respect și să-l venerez. L-am încercat în toate segmentele sale, doar nu am arbitrat. A fost ca o provocare la care am replicat mereu cât am putut și cât am fost lăsat.

Măria Sa m-a ajutat, m-a bucurat și m-a învățat să trăiesc! Nu știu cum ar fi fost altfel! Poate mai bine, poate mai rău.

Cincizeci de ani înseamnă o jumătate de secol. I-am fost fidel, dar el nu m-a vrut întotdeauna așa cum sunt. Poate că voia un altfel de „tip”, unul mai puțin pretențios, mai puțin informat, mai fără școală, mai adaptat. Poate că voia unul mai sărac din toate punctele de vedere. Am muncit pentru el jucând. Mi-a spus Stop, ajunge, rupe-ți grav și iremediabil piciorul, la 25 de ani! Am muncit pentru el în presă. Mi-a zis Stop, sunt alții mai slabi, dar mai maleabili și diplomați! Am muncit pentru el ca antrenor și trebuia să accept compromisuri aberante. Am muncit pentru el ca investitor și meritele n-au fost recunoscute, satisfacțiile însă au fost mari. Am muncit pentru el ca președinte, dar ideile noi și dorința de modernizare și de adaptare au fost considerate avangardiste și s-au lovit de obscuritatea unor minți înguste. Am muncit pentru el ca impresar, dar succesul putea fi regăsit doar în underground-ul fenomenului, „parandărătul” fiind cheia succesului. Am muncit pentru el și ca om de afaceri. Mi-a zis Stop, nu le poți face pe toate!

ZIARIST

În septembrie 1985, la nici 25 de ani, într-un meci de campionat Poli Timișoara - Rapid București, la scorul de 1 - 0 pentru noi și în prezența a 30.000 de spectatori, polistul Marcel Sabou mi-a fracturat piciorul stâng. Dublă fractură deschisă, cominutivă, de tibie și peroneu, picior stâng, era diagnosticul doctorului Horia Vermeșan de la Spitalul de Ortopedie Timișoara. Ce a urmat nu doresc nici dușmanilor! Trei operații, nouă luni de ghips și cârje, trei luni de învățat să merg pe stradă, 11 cm atrofie musculară la picior. La toate astea se adăugau problemele mentale, sociale, școlare și financiare.

În acest context fizic și moral, a apărut în viața mea criticul literar, eseistul, scriitorul și publicistul Radu Călin Cristea. La acea vreme era șef comunicare la CS Rapid București. Ulterior a devenit redactor la Europa Liberă, președinte TVR, membru CNA.

Rapid avea cel mai bun program de meci din întreg fotbalul românesc. Atât ca volum (nr. pagini), cât și valoric. Parte din arta și literatura română se exprima și prin fotbalul Rapidist.

Eugen Barbu, Fănuș Neagu, Ion Băieșu, Adrian Păunescu, Mircea Micu, Mircea Nedelciu, Ștefan Agopian, Gheorghe Pituț, Octavian Știreanu, Nic Iliescu, Traian T. Coșovei, George Stanca, Florin Iaru, Ioan Buduca, George Țeposu, Ioan Groșan, Ioan T. Morar (Biju), Toni Grecu (Divertis), Laurențiu Ulici, Ioan Chirilă, Radu Urziceanu, Constantin Firănescu, Vasile Căbulea, bineînțeles Moțu Pittiș și alții semnau în această publicație.

Într-una din zile am fost întrebat de Radu:

- Vrei să scrii în programul clubului? Am ezitat, pentru că fug ca dracu' de tămâie de penibil.

Radu m-a încurajat:

- Scrii ce vrei, ce poți și când poți. Doar e vorba de fotbal, Marcele! Scrii strict despre ce te pricepi! Despre fotbal.

- Și dacă mă fac de răs?, am replicat.

- Nu cred, mi-a răspuns Radu. Primul articol s-a intitulat „*Nosce te ipsum*” (Cunoaște-te pe tine însuți).

După publicare, nea Vanea Chirilă l-a întrebat pe Radu dacă mi-a scris el materialul?! Acesta a negat orice implicare. Ca să-i dovedesc lui Ioan Chirilă că eu sunt cel care scrie, al doilea articol l-am scris în fața lui. Se numea „*Fotbalul, samba și brazilienii*”. A rămas mirat și mi-a spus că doi fotbaliști în activitate pot face asta fără vreo ștersătură: Dinu și Lucescu. Vorbele sale erau și măgulitoare, și încurajatoare.

Am continuat să scriu și după Revoluție. Programele Stelei, Steaua Sport-Magazin (ca șef departament comunicare la CSA Steaua), ZIG-ZAG, Gazeta Sporturilor, Fair-Play, Evenimentul Magazin mi-au oferit prilejul să mă pot exprima în fața iubitorilor de sport, nu doar de fotbal.

Cele peste 1.000 de articole scrise și publicate în 27 de ani și calitatea de fost membru al APS (Asociația Presei Sportive) cred că mă pot include în rândul ziaristilor sportivi, chiar dacă n-am făcut o profesie din ziaristică! Am fost angajat doar la propriile mele publicații. În rest, doar am colaborat.

Am cunoscut astfel oameni minunați din presa sportivă. Constantin Firănescu, Constantin Alexe, Marin Ciuperceanu, Șerban Ionescu, Ovidiu Ioanițoaia, Ion Cupen, Alin Buzărin, George Stanca, Daniel Nanu, Cristi Costache, Răzvan Toma, Florin Gongu, Daniel Stanciu, Răzvan Boanchiș, Justin Gafiuc, Lucian Oprea, Sorin Satmari și alții. Pentru mine, ziaristica a fost, este și va rămâne un hobby! O altă meserie din care aș fi putut trăi. N-am trăit din ea, cum n-am trăit niciodată din fotbal. Am trăit, trăiesc și voi trăi pentru fotbal!

TELEVIZIUNE

Analist, comentator, realizator.

Revoluția din 1989 a deschis tuturor porțile televiziunii. Deci, mi s-au deschis și mie. Datorită abandonului fotbalistic prematur, cât și poziției de șef de Departament comunicare la CSA Steaua București, am stârnit puțin interes pentru puținii oameni de sport din Televiziunea Română. Cristian Țopescu, Dumitru Graur, Ionel Stoica și Cornel Pumnea erau cei mai importanți. După câteva interviuri și intervenții publice, în care apăram nedesființarea CSA Steaua (unii dintre cei care ulterior m-au dat afară se ascundeau la acea vreme! -

deh, caractere!?), am ajuns să fiu băgat în seamă.

Cristian Țopescu mi-a propus să comentăm împreună meciurile Stelei cu Glentoran Belfast și Montpellier. Acesta a fost debutul în calitate de comentator.

În primăvara lui '91, Cornel Pumnea m-a invitat să-l ajut cu comentarii tehnice la partida din semifinala Cupei României de la Bacău, dintre FCM Bacău și Inter Sibiu. Cu vreo oră înainte de meci, Pumnea a plecat la vestiare pentru a afla formațiile. Cu 3 minute înainte de începerea jocului, a venit lângă mine în cabină, mi-a pus foaia cu echipele în față, mi-a urat succes și a plecat. Am simțit că-mi cade cerul în cap. M-a lăsat să comentez de unul singur?! Cu evoluția jocului mă descurcam, că doar cu fotbalul mă ocupam, dar ce făceam cu întreruperile de joc? Meciul a fost „incolor, inodor și insipid”, pe o vreme călduroasă și cu întreruperi multe.

De ce mi-a fost frică n-am scăpat! Noroc că eram, cât de cât, la zi cu istoria celor două cluburi și a Cupei României. I-am pomenit pe Vătafu, Dembrovski, Carpuci, Nicu Ceaușescu, Tească, Șoimii Sibiu, Cupa Orașelor - Târguri ș.a.m.d. La final, a apărut, zâmbind nonșalant, Pumnea. Am vrut să-i dau cu ceva în cap! Eram un car de nervi. Nu eram angajat TVR, n-aveam niciun contract. Se putea întâmpla orice.

- Cum vrei să înveți să înoți dacă nu te-arunci în bazin?, zise Cornel. Aveam 200 pulsul și el râdea! M-a felicitat, cu tot cu „ă”-urile din timpul transmisiei! Bun debut, prost gândit!

Au urmat CE Suedia '92, comentat împreună cu Dumitru Graur și Ion Cupen, și CE Belgia & Olanda 2000, împreună cu Bogdan Tomulică și Cristian Țopescu. Am avut peste 1.000 de apariții TV, în calitate de comentator, analist și intervievat.

În 2004, Dan Diaconescu mi-a propus realizarea unei emisiuni sportive la OTV. Dan mi-a promis independență totală în exprimare și abordare, atât mie, cât și invitaților. Am devenit realizatorul unei

emisiuni numite „Sport Show”, care a durat 8 ani, având peste 500 de apariții. Am abordat nu doar fotbalul, pentru că ar fi fost prea simplu. Imaginați-vă discuții televizate de două ore pe teme de biliard, lupte, hipism, șah, bob, schi, karate etc. Mii de invitați, de la președinți de federații sportive, sportivi, antrenori la politicieni, artiști și suporterii, s-au putut exprima, cum și când au dorit, într-un singur loc în peisajul presei sportive, la Pușcaș, la OTV. Nu aveam parte decât de o garsonieră TV, dorința și ambiția ca sportul românesc să fie auzit, cunoscut și mai ales ajutat. A fost încă o perioadă de formare dacă vreți. Așadar, am absolvit și „școala postuniversitară” de televiziune!

ANTRENOR

La începutul campionatului 1992-1993, prin inspirația președintelui Mircea Pascu și voia ministrului transporturilor, Traian Băsescu, ne-am adunat câțiva „dilii” în ale antrenoratului pentru a revigora Rapid București. Nu ne dădea nimeni nicio șansă să ducem, cu același lot de jucători, Rapidul, după 20 de ani, în cupele europene. Sărăcia, lipsa infrastructurii, a motivației, dictatura suporterilor, aranjamentele, interesele îi făceau pe mulți „specialiști” și „binevoitori” să râdă la auzul unui asemenea obiectiv. „Diliii” se numeau Teo Codreanu, Rică Răducanu, Mircea Rădulescu și subsemnatul (toți, foști jucători ai Rapidului). La finele campionatului unii și-au pus fermoar la gură. Se mai întâmplă. Rapidul a ajuns în Cupa UEFA! Începuse să arate ca un club, ca o echipă și ca o familie. Am pus punct epocii romantice. Rapid București nu mai era o glumă. I-am insuflat că poate mai mult și că trebuie să devină o forță. Am reușit și aici.

Din păcate, am căzut în Cupa UEFA cu Inter Milano la care jucau Bergomi, Zenga, Schillaci, Bergkamp, Jonk, Sousa și Șalimov. Ei aveau un buget de 100 milioane \$, iar noi aveam 200 mii \$. De 500

de ori mai mare!!! Jucătorii erau minunați. Aveam cu cine lucra. Am fost „principal” pe San Siro. La 1-1 a amuțit stadionul. Am pierdut cu 3-1 în final (Bergkamp 3 goluri și Sandu Andrași 1 gol). Am făcut eforturi să strâng 16 jucători la acea deplasare doar ca să fie 5 rezerve, cum era regulamentar.

Numai un „diliu” ca mine putea să culeagă de pe stradă un baschetbalist de 18 ani ca rezervă de portar a lui Leo Toader și să-l debuteze pe San Siro pe un băiat pe nume Pavel, adus de la Mizil, care n-a jucat niciun meci în Divizia A. A jucat doar pe San Siro, în Cupa UEFA! La sfârșitul meciului, unul, Copos George, care aducea prăjituri în cantonament, îmi reproșa (nu foarte vocal, n-avea curaj) că nu ne-am calificat. Voia să pună mâna pe Rapid. Nu putea intra însă în vestiar. „Diliii” nu-i dădeau voie. A reușit totuși să spargă gașca și să pună mâna pe club. El zice că a investit. Eu zic că s-a îmbogățit.

Deocamdată, Rapidul e o amintire! Una frumoasă. PS: Scriam și la Gazeta Sporturilor și antrenam Rapid București. Îmi asumam răspunderi și nu doar sfătuiam. Aveam doar 32 de ani, antrenam pe San Siro și aveam categoria 1 de antrenor. Cel mai tânăr din istoria fotbalului românesc. Căutați în arhive dacă nu credeți! Nu, nu sunt modest! Aș avea de ce sau pentru cine? Am muncit pentru el ca președinte. Mi-a zis Stop, ai multe inițiative și nu ești înțeles! Ești prea vizionar!

PREȘEDINTE

UN FLEAC: I-am ciuruit! Încă două campionate și-o Cupă luate cu Steaua. 11 componenți ai lotului național U21, în lotul nostru!!! Fără regulă U21 impusă! Linie de mijloc: Dennis Șerban (21 ani) - Lincar (19 ani) - Cătălin Munteanu (18 ani) - și obligatoriu un „măgar” între oițe, Iosif Rotariu (35 ani). Au dat împreună vreo 40 de goluri!

Golgheterul echipei era juniorul Cătălin Munteanu - 17 goluri. Se mai încumetă azi cineva? Eu, sigur, da! Steaua București 1996-1997 și 1997-1998, campioana României. În sezonul 1996-1997 am câștigat cu Steaua București și Cupa României.

INVESTITOR

Am încercat să mă implic și să sprijin și financiar fotbalul. Deceționat fiind de problemele fotbalului românesc și de felul în care sunt tratați antrenorii, m-am gândit că n-ar fi rău să mă implic într-un club propriu, axat pe juniori și tineret. Sunt convins, am și declarat public, că acesta a fost și resortul deciziei lui Gică Hagi peste alți 15 ani de-a investi în propriul club.

Păstrând proporția, am pornit la drum. În 1995 am înființat primul club privat de copii și juniori din România. L-am botezat Viitorul Oradea (ce coincidență cu Hagi!) Au urmat, apoi, școlile de fotbal Nicolae Dobrin, Ștefan Covaci (Cluj) și Gică Popescu.

Am înscris juniorii B direct în campionatul județean Bihor (seniori) și, în primul an, am promovat în Divizia C. La început am avut 13 copii, proveniți de la FC Bihor. Fostul meu club, la care am activat 13 ani, de la copii până în Divizia A, era neglijat, abandonat, căpușat și, în final, falimentat. Prof. Alexandru Muta, care nu-și luase salariul de un an și n-avea de nici unele, m-a convins să fac această școală. În decurs de un an, am reușit să adun 75 de copii din toată țara! Am bătut România în lung și-n lat. Am realizat o excelentă colaborare cu LPS Bihorul cu care m-am înțeles să-mi rezerv dreptul de-a selecta 3 juniori de clasa a 8 - a, în schimbul motivării cu 1/2 din salariul lunar a tuturor profesorilor. Azi, Gică Hagi procedează la fel. Doar că nu le dă salarii profesorilor. Timp de 6 ani n-am întârziat nicio zi la plată. Majoritatea profesorilor mi-au fost fie colegi, fie antrenori, de-a

lungul timpului.

Eram structurat pe juniori A - Divizia C (seniori), juniori B - republicani A și juniori C - republicani B. Toți jucau la categorii de vârstă superioare. Azi folosesc mulți acest principiu. Am pus mare accent pe competiție, pe jocuri. Astfel, orice jucător de la mine avea un număr de peste 50 meciuri anual (oficiale, amicale, turnee). Adică dublul numărului de meciuri al colegilor de generație.

Jucam cu oricine, de la amicale cu Divizia A (Jiul, U Cluj, Poli Timișoara, FC Brașov) până la seniorii de la Raja Casablanca, campioana Africii (la Toulon, în Franța, scor 15-0). Nu conta. Am ajuns în „optimile” Cupei României cu o echipă de 18 ani, învingând UTA și CFR Cluj. În liga a 3-a am activat tot cu o medie de 18 ani. Olimpia Satu Mare a promovat în Divizia A cu 7 juniori formați de mine în primul „unsprezece”. În 6 ani am reușit să promovez 30 de jucători în Divizia A. Radu Sergiu, Roșoagă, Lupuț, Lincar, Dulcea, Croitoru, Dianu, Popovici, Borbely, Sfârlea, Vîtcă, Țârlea, Szasz, Lupșe, Burleanu, Toma, Fele sunt câțiva dintre ei.

Am investit peste 700.000 de dolari în 6 ani. Cu această sumă puteam cumpara vreo trei blocuri la acea vreme. Baniii nu i-am recuperat nici până în ziua de azi! Lipsea cadrul legislativ, regulamentele erau proaste și nu se respectau, nu exista o lege a sportului, iar legislația muncii în Europa nu era favorabilă românilor. Îi înțeleg foarte bine pe toți cei care activează în sportul și fotbalul juvenil. Chiar am fost un pionier privat în România! Toți banii proveneau din afacerile mele. Nu am avut niciun sponsor, niciun partener.

La Viitorul Oradea, s-au format tineri antrenori ca Zoltan Vigh, Alexandru Kiss, Zsolt Muzsnai, Romică Gabor (da, „Cangurul”!). Ca formatori ai acestora au fost Robert Cosmoc, unul dintre cei mai talentați antrenori (și ca antrenor trebuie să ai talent!) din istoria fotbalului românesc, și prof. Al. Muta. Am colaborat cu prof. Nicolae

Haiduc, unchiul meu, și Constantin Pătru - organizator. Baza de antrenament însemna două terenuri închiriate la Universitatea Oradea, iar jocurile se desfășurau pe terenul din comuna Borș. În 2001, i-am cedat clubul lui Marius Vizer, care între timp o preluase și o revigorase pe FC Bihor.

Cei șase ani au însemnat o altă școală postuniversitară absolvită: cea de muncă la copii și juniori. Am învățat nevoile tinerilor fotbaliști și ale tinerilor antrenori. Am cunoscut în amănunt nevoile și competențele unui liceu cu program sportiv. Am mai învățat că tinerii trebuie pregătiți și pentru viață, nu doar pentru fotbal. Școala Viitorul Oradea a dat fotbalului românesc absolvenți de liceu 100% și de facultate 75%. Toți foștii mei elevi sunt la casele lor, cum se zice. Unii activează ca antrenori și conducători în fotbal, alții în învățământ sau alte domenii. Niciunul nu este pe drumuri!

Mă mândresc cu ei!

OM DE AFACERI / MANAGER

Odată, un distins coleg din FRF mi-a spus că noi, fotbaliștii, nu suntem capabili să manageriem ceva. Nu suntem capabili să dezvoltăm și să coordonăm! Noi, fotbaliștii, să ne vedem de fotbal și să lăsăm managementul pe seama specialiștilor! Mă uitam în jur și nu vedeam pe nimeni care să fi avut sau condus vreo firmă, în mediul privat, un butic, ceva al lui, de care să răspundă.

În 2 martie 1990 am înființat, împreună cu doi asociați, Vladu Ovidiu și Toth Csaba, societatea comercială numărul 26 din România. Se numea SALTO SRL. Voiam să avem ceva al nostru, să ne punem în aplicare inițiativele și să câștigăm bani. Începutul, ca oricare altul, a fost greu. Vidul legislativ, mentalitățile, lipsa relațiilor interne și internaționale au fost praguri grele, pe care le-am învins.